

Դաշտերն եւ լեռինք մառախուղ ծածկեց .
 Յանկարծ մարտագուռ, ճիչեր եւ աղմուկ
 Խափանեցին ձայնն, որ հնչէր 'ի սուգ .

Հայրենիք :

Բայց միգահալած քամին սուրալով՝
 Պարզեց դիականց կոյտերն 'ի հոլով .
 Երեւցաւ դաշտում . քաջն էջ վիրաւորդ ,
 Որ դեռ մրմնէր մեռելոց 'ի բարդ ,

Հայրենիք :

Ո՛հեաւ, աչքերը երկնքին ուղղած ,
 Կեանքն իւր Հայրենեաց, հոգին առ Աստուած .
 Դրօշակըն ծածկեց իւր դրօշակակիր ,
 Յորում՝ կար գրուած իր տապանագիր .

Հայրենիք :

ՊԵՏՐՈՍ Հ. ԱԴԱՄԵԱՆ

Ի ՄԱՀ ՔՐՈՋՍ ՍՐԲՈՒՀԻՈՅ ԵՒԳԻՆԵԱՅ

Այս առաջին գիշերն է, Գայր սիրական,
 Որ պի' նընջես գերեզմանիդ սև մութ ծոց .
 Ճերմակ հագուած, հանգերձ մաքուր կուսական,
 Զոր կարեց մայրդ, աչքը արցունք, սիրտը խոց .
 Պիտի նընջես այդ նըսեմ տեղն, առանձին .
 Քու չորս բոլորդ, անծանօթ քիչ ժողովուրդ ...
 Ուր կը փըչէ խաչքարանց մէջը քամին
 Գըպուելով յար ծառ եւ ծաղիկ եւ թըփուտ :
 Այլ չի հասնիր շուէշը հովին մինչ առ քեզ .
 Տապանիդ մէջ անհալ, անօդ դուն պառկած ...
 Բաւ է, ելիր, Գայր իմ քաղցրիկ, նայէ տես
 Շողջողուն լոյսը աչաքեղ աստեղաց :
 Նայէ, երկինքն ինչպէս տնամայ կը փայլի,
 Հեզիկ շարժին լըճիս ջրերի . հոն հեռուն
 Հորիզոնէն, ուր մէզ մըլուշն կը պարզի,
 Լոյս կ'երևայ, որ կը մօտի գողգոջուն :
 Դա աղօտ լոյս կոնդուլային է յոգնած ,
 Թերեւս այն է, որ այս առաւուր ըզքեզ հոս ,
 Ճերմակ հագուած բերաւ դանդաղ աւ կամաց
 Որ իջնաս, Գայր, այդ գետնափոր հողուն փոս :
 Ոչ ... դու եկար հանգչած յառաջ նաւակին,
 Ծաղիկներով եւ ջահերով զարդարուած,
 Յոյժ գեղեցիկ . ուր ծաղիկներն բուրէին

Յիշատակովդ խորհրդապէս սողորուած :
Աղնւատոհմ պարկեշտասուն մանկամարդ
Ուղարկաւորք, աչքերն արցունք, քովդ էին :
Թէ լինէիր այն բաներուն, ահ, ըզգաստ,
Պի՛ նընջէիր ժըպտեալ դէմքով, խընդագին :
Քանի ագնիւ, և սրբութեամբ պաշտելի
Եղաւ քու մահդ ՚ի գիրկըս մօրդ, որ լալով
Յառած աչքերը քու վըրայ, սիրալի
Կը նայէր միշտ ու կը գիտէր գօրովով :
Մինչ դու տակաւ, բարձրը երկնից վիհավայրն
Կը թըռչէիր անմահ հոգւովդ վաղ առտու .
Նա՛ որ սըրտիդ չընչել էր շունչ կենարար
Ըստիպուած էր քոյ վերջին շունչ ժողվելու :
Արդ մի վախնար այդ մըթին անդ մըտնալու,
Քաղցրիկ քուրիկ, դու դեռաբաց վարդ թուումած .
Բաշտին սիրտն գերեզմանիդ սիրարկու
Պիտի հրակենք . յիշատակդ է անմոռաց :
Թո՛ղ դու մեզի այս աշխարհիս տագնապն, ճն,
Ցաւեր, վըշտեր և պատիժ ներն երկնասաստ .
Դու քուն եղիր յաւերժական մըշտաօթն :
Հանգիստ, անխուով կուսական քօղըդ վըրադ :

ԹԱՓԱՅԷԼ ԲԱՐՔԻՆԵՐԱ

ԱՌԱԿՔ

ՍԱՅԼՈՐԴ ԿԻԿՈՆ

Յեթոտ աշնան եղանակ,
Ուր՝ պէտ, անպէտ ժամանակ
Երկինք առատ է՝ անէրէ
Գեղացիին շատ լաւ է՝
Բուխորիկին մի անկին
Քաշուած՝ լինել անոյլ քու .
Եւ ամառուան քաշածներուն
Փոխան՝ առնուլ ոյժ զբուլթին :
Այլ շատ անգամ կը պատահի
Որ գեղացին՝ աշնան ցիւտի
Սայլը լըծած՝ կ'ըստիպուի
Վարել պաշտօն փայտակերի :
Թեպէտ զրծար, պլ բնչ անել .
Այդ է եղել նոցա ճակատը զըրուել : —
Ուստի որ մի կիկո աղբար

Երբ յանտառէն տուն կը դառնար
Բեռնաւորած սայլը փայտ .
Պատանեցաւ մի դժբաղդ
Նըմա՛ փորձանք, պատահար,
Սայլը առաւ չէր երթար :
— Յոգնեցան արդեօք եղինք . —
Իրաւ է որ ճամբան ցիւտ էր :
Կիկոն սըրտին նեղութենէն .
Որ չըլինի մութի մշնոյ,
Աղոթք կ'անէր քըթին տակէն
Որ Աստուած ոյժ եղներուն սայլ,
Քաշին տանին սայլը, խկոյն
Ու չըմբլեմած խոսին ՚ի տուն :
Ուստի՛ յոգնած խեղճ եղներուն
Քըրտնաթաթախ քամակներ